

9+

RUIMTE GEKTE

'Een mooi boek waarin
mijn 10-jarige ik niet zou
willen stoppen met lezen.'
- Sebastiaan Brussee

**BILLY
BONES**

CHRISTOPHER EDGE

Met illustraties van Ben Mantle

TWAALF JAAR GELEDEN ...

EEN VALLENDE STER

Het leek eerst op een vallende ster – een zilveren lichtstreep, fel in de donkere nacht. En vlak ernaachteraan vlogen nog drie gloeiende bollen door de lucht. Hun lichten knipperden blauw en wit toen ze in de richting van het Middelseegebied vielen.

Maar als iemand het geluid had kunnen horen dat uit de zilveren lichtstreep kwam, hadden ze geweten dat het geen vallende ster was, maar een *gillende* ster.

‘AAAAAAAAAAARRRGGGHHHHH!!!’

De schreeuw van de alien werd langzaam een angstig gebazel, terwijl hij rondtolde in de obser-

vatiekoepel. Het ruimteschip stortte neer tussen de bomen, en takken en bladeren braken af door het haperende krachtveld van de vliegende schotel. Door het achteruitkijkscherm zag de alien de gloeiende bollen steeds feller worden. Hij werd bijna verblind door de blauwwitte lichtstralen, terwijl ze steeds dichterbij kwamen, klaar om hem af te maken.

'PAS OP! U BEGEEFT ZICH IN EEN EXCLUSIEVE KOSMISCHE ZONE. REIZEN IS HIER STRIKT VERBODEN. PAS OP! U BEGEEFT ZICH IN DE ATMOSFEER VAN EEN P-KLASSE PLANEET. CONTACT LEGGEN IS HIER STRIKT VERBODEN. PAS OP! UW VOERTUIG ZAL OVER DRIE ZEPTONEN WORDEN VERDAMPT. BEREID U VOOR OM UERMORZELD TE WORDEN, ION VAN MMBOG—'

Ion wapperde wanhopig met zijn pols in een poging om het communicatiekanaal uit te zetten. Voor een alien leek Ion verrassend veel op een mens. Eén hoofd, twee armen, twee benen. Geen tentakels. Het enige wat hem anders maakte, naast zijn glimmende zilveren pak, was zijn huidskleur – die was namelijk felgroen.

Ion greep het met sterren bezaaide ei dat voor

hem in de lucht hing. Het was de Kwintessens – het kloppende hart van zijn ruimteschip. Hiermee kon hij alles besturen: de interstellaire aandrijving, de kwantum-zwaartekracht-hulpraketten en het Zeno-onzichtbaarheidsschild. Maar daar had hij nu allemaal niets meer aan...

Ion wrikte het eivormige object los uit de energiematrix en probeerde met zijn smaragdgroene vingers de noodinstellingen zo snel mogelijk te activeren. Als hij zijn ruimteschip niet kon redden, kon hij in ieder geval zichzelf redden. Ion keek door de observatiekoepel en zag de grond van de vreemde planeet steeds dichterbij komen. Er zat niets anders op. Hij moest naar het oppervlak van deze wereld teleporteren. En hij had niet veel tijd meer.

Ion draaide aan het apparaat en hoorde de klik die bevestigde dat de reddingsloepmodus werd geactiveerd. De sterren die net nog over het oppervlak van de Kwintessens dansten, hadden nu een bleke, groene gloed. Met dit spookachtige licht om hem heen, voelde Ion de atomen in zijn lichaam ontrafelen.

Het laatste wat hij hoorde, was de robotachtige

stem die in zijn oren schalde: 'UW VOERTUIG WORDT
VERDAMPT OVER ÉÉN ZEPTON—'

En toen was hij weg.

NU

JESSE, IK BEN JE VADER

‘**T**ERMINEER! TERMINEER!’

Ik druk mezelf plat tegen het intergalactische decor als de Daleks van groep zeven langs me heen stormen in de coulissen. De aula van de school gonst nog steeds van het gejoel en applaus voor hun strakke dansroutine op de muziek van *Doctor Who*.

De laatste Dalek die langskomt, geeft me een por met zijn gootsteenontstopper. ‘Primitieve levensvorm ontdekt! Termineer!’

‘Ga eens weg jij, opschepper.’ De Wookiee naast me haalt uit met haar klauw en geeft de Dalek een mep.

‘Au, Amba,’ protesteert de Dalek en hij deinst achteruit. Het aluminiumfolie en de eierdozen flapperen heen en weer. ‘Dat deed pijn!’

‘Wat ben je toch een held op sokken, Lucas,’ zegt Amba. Ze zwiept het wollige haar van haar Chewbacca-kostuum uit haar ogen. ‘Gaat het, Jesse?’

‘Ja, prima,’ antwoord ik. Ik wou dat ik degene was die Lucas op zijn nummer had gezet.

‘Sokken waren trouwens best handig geweest,’ valt David bij. Zijn stem klinkt gedempt vanachter zijn Darth Vader-helm. ‘Dat is namelijk de beste manier om een Dalek te verslaan. Trek gewoon een sok over hun oogstengel, dan zien ze niks meer. Voor de beste alienmonsters aller tijden, zijn ze eigenlijk best waardeloos.’

Amba moet lachen en zelfs ik kan een glimlach niet onderdrukken als ik denk aan Darth Vader die de Daleks verslaat met zijn stinksokken.

Iedereen op school is verkleed vanwege het thema van de jaarlijkse uitvoering.

Tot nu toe heeft het schoolorkest een medley gespeeld van liedjes over de maan, er was een ‘Op zoek naar een ster!’-talentenjacht, het gitaarorkest speelde ‘Across the Universe’ en de dansgroep van groep zeven deed een choreografie over *Doctor*

Who. Nu staat het schoolkoor weer op het podium om ‘Space Oddity’ te zingen.

Het is mijn vaders lievelingsliedje. Het liedje is van David Bowie, die net deed alsof hij een alien was. Pap laat me vaak oude video’s op YouTube zien en wil dan dat ik meezing. David Bowie zag er inderdaad wat vreemd uit af en toe, maar hij was niet echt een alien. Pap zegt dat hij een ster was.

Mijn vader wil dat ook worden – een rockster. Thuis speelt hij supervaak luchtgitaar en oefent hij zijn rocksterposes terwijl hij keihard muziek draait. Mijn vader heet Ion Janssen, maar hij zegt dat zijn artiestennaam Ion Kosmos wordt. Hij is er op een of andere manier van overtuigd dat hij de grootste ster in het universum zal worden.

Er is alleen één probleem.

Hij kan niet zingen.

Als hij zingt, klinkt het net alsof er een kat gewurgd wordt, maar mama lijkt dat niet erg te vinden. Ze staart hem juist verliefd aan als hij voor de ziljoenste keer ‘Space Oddity’ voor haar zingt. Papa zegt dat het hun liedje is, omdat het hem doet denken aan de eerste keer dat hij mijn moeder ont-

moette. Hij keek omhoog naar de sterren en zij stal zijn hart. Dat is meestal het moment waarop ik vraag of ze misschien een kotszakje hebben.

Ik sta aan de rand van het toneel en gluur door een kiertje in het decor om te kijken of ik mijn ouders kan zien. De aula zit propvol, maar ik herken mama meteen. Ze zit op de eerste rij in haar ambulancemedewerker-uniform. Ze is vast meteen na werk naar de uitvoering gekomen.

Mijn moeder heeft een echte baan waarbij ze mensen helpt – in tegenstelling tot mijn vader. Wat voor baan hij ook probeert, het gaat altijd mis. Zoals die ene keer dat hij in de supermarkt werkte en ruzie kreeg met een van de zelfbedieningskassa's. Pap zei dat de kassa hem probeerde te verdampen, dus had hij erop geschoten met zijn scanner. Op het apparaat stond alleen maar een melding dat er een onbekend product op de kassa lag. Dat was zijn laatste waarschuwing. Dus toen pap een rij winkelwagentjes aan het opruimen was en per ongeluk tegen het aanbiedingsbord van bonen in blik en pakken alfabet-hagelslag aanreed, werd hij meteen ontslagen. De meeste mensen zouden daar verdrie-

tig om zijn, maar mijn vader niet. Hij kwam thuis met een brede glimlach op zijn gezicht en zesenzeventig ingedeukte pakken alfabet-hagelslag.

Ik zwaai naar mam en zie dat de stoel naast haar leeg is. Ik kijk rond, maar ik zie mijn vader nergens. Hij is vast even naar de wc, ofzo.

Als het koor de laatste noot van het liedje zingt, barst het publiek uit in applaus.

‘Op jullie plaatsen, Gym Stars,’ zegt mevrouw Mus, die aan de rand van het toneel tevoorschijn komt. ‘Jullie zijn hierna.’

Mevrouw Mus is onze gymlerares. Dat is waar Amba, David en ik vrienden zijn geworden – bij Gym Stars. Eerst was ik helemaal niet van plan om bij de gymnastiekclub te gaan, maar als het aankwam op een naschoolse activiteit, viel er niet zo heel veel te kiezen. De schaakclub, de toneelclub en de scouting zaten al vol, de kookclub was afgelast omdat mevrouw Fonteijn voedselvergiftiging had opgelopen, en de Tafel Toveraars Club leek heel leuk, maar bleek gewoon rekenen te zijn. Dus toen David en Amba vroegen, ‘Kom je mee naar Gym Stars?’ zei ik meteen ‘ja’.

Ik wist niet eens dat ik goed was in gymnastiek. Ik huppelde altijd al een beetje als ik liep. Andere kinderen lachten me daar soms om uit, maar bij gymnastiek komt het huppelen juist goed van pas. Vanaf die allereerste training merkte ik dat ik hoger kon springen, verder kon draaien en sneller kon tuimelen dan alle anderen – ik ben zelfs beter dan Amba, en zij doet al sinds haar zesde aan gymnastiek. Mevrouw Mus zegt dat het net lijkt alsof ik vergeet dat zwaartekracht bestaat als ik de gymnastiekmat oloop.

Dat is waarom ik nu verkleed ben als Luke Skywalker, klaar om de hoofdrol te spelen in de *Star Wars*-opvoering die mevrouw Mus voor ons heeft bedacht. We hebben wekenlang geoefend, maar toch voel ik vlinders in mijn buik van de zenuwen als de lichten uitgaan en het koor van het podium af komt schuifelen.

‘Succes,’ fluistert Amba, terwijl mevrouw Mus ons naar onze plekken dirigeert.

Dan gaan de lichten aan. De *Star Wars*-muziek begint en ik heb geen tijd meer om me zorgen te maken.

Ben jij klaar voor een ALIENTASTISCH avontuur? Ja? Mooi!

Jesse **SCHAAMT** zich dood voor zijn vader,
die hem keer op keer voor schut zet.
En het **ERGSTE**? Hij is zich van geen kwaad bewust!

Maar dan ontdekt Jesse zijn vaders **GROTE GEHEIM**.
Hij is niet zomaar vreemd, hij is **EEN ALIEN!**

Wanneer de vader van Jesse **WORDT ONTVOERD** tijdens een
kampeervuitje, zet Jesse **ALLES OP ALLES** om hem te bevrijden.

Han Jesse het **OPNEMEN** tegen buitenaardse wezens?

Een hartverwarmend en hilarisch avontuur over
de onbreekbare band tussen vader en zoon.

**RUIMTEFANS
OPGELET!**

**Dit wordt jouw
nieuwe favoriet!**

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

HUMOR
FAMILIE
BUITENAARDS